Iuda - Comentarii H. Rossier

Introducere - Iuda

Scumpi fraţi şi surori,

Cu toate că este foarte scurtă, epistola lui Iuda cuprinde o vastă perioadă istorică; ea ne înfăţişează lepădarea de credinţă a creştinismului, de la primele elemente ale răului care se strecuraseră printre creştini în vremea apostolilor până în ziua când judecata definitivă va cădea peste creştinătate. Această epistolă ne arată cum Adunarea, părăsind adevărurile pe care Dumnezeu i le încredinţase, a înaintat în lipsa de evlavie care va culmina cu lepădarea Tatălui şi a Fiului. În această epocă, viitoare încă, întunericul moral va înlocui lumina Evangheliei care mai străluceşte astăzi în lume; totuşi, noi vedem la lucru, acum deja, toate elementele care caracterizează această lepădare de credinţă. Epistola lui Iuda ne lămureşte asupra atitudinii pe care orice creştin trebuie să o ia în zilele noastre faţă de rău şi asupra modului în care el poate să-L slăvească pe Dumnezeu în aceste triste împrejurări. Să nu uităm: într-o vreme de ruină, creştinul poate să-L slăvească pe Dumnezeu tot atât de mult ca în zilele cele mai înfloritoare de la începutul Adunării! Împrejurările s-au schimbat, fără îndoială, dar Dumnezeu poate fi onorat de ai Săi, probabil în alt mod, dar tot atât de mult ca atunci când Duhul a coborât peste ucenici la Rusalii. Dumnezeu nu ne cere astăzi să restabilim starea de lucruri ruinată prin greşeala noastră, nici să ne comportăm în mijlocul creştinătăţii ca şi cum totul ar fi în ordine, închizând ochii la decăderea sa, ci El ne dezvăluie o cărare care duce printre ruine, o cărare aprobată şi cunoscută de El, pe care ochiul vulturului n-ar fi putut niciodată să o zărească, dar pe care credinţa învaţă să o deosebească.

Observaţi mai întâi modul foarte general în care Iuda îi caracterizează pe creştinii cărora el le scrie: „Iuda, rob al lui Isus Hristos şi frate al lui Iacov, către cei chemaţi, preaiubiţi în Dumnezeu Tatăl şi păstraţi în Isus Hristos“ (versetul 1).

Celelalte epistole se adresează credincioşilor cu cuvinte foarte diferite; este adevărat că ei sunt numiţi de două ori „sfinţi chemaţi“, adică sfinţi prin chemare, dar niciodată direct „chemaţi“. Când Dumnezeu vrea să câştige un suflet pentru El, începe prin a-l chema. Aşa a făcut cu Avraam, părintele credincioşilor; şi nu s-ar putea da copiilor lui Dumnezeu un caracter mai general decât acesta; el îi cuprinde pe toţi, căci toţi sunt chemaţi, fără nici o excepţie.

Nu găsim aici o intenţie evidentă? Această epistolă, care se ocupă cu vremea actuală, se adresează tuturor copiilor lui Dumnezeu, fără să excludă vreunul, fără deosebire de mers şi de cunoştinţă, fără să ţină seama de ceea ce ar putea să-i despartă. Toţi sunt deci răspunzători de a asculta epistola şi de a se conforma ei; de aici, acest termen „chemaţi“, totodată atât de larg şi atât de individual. Când un apostol scria unei adunări locale, mulţi creştini care nu făceau parte din ea ar fi putut, în nepricepere, să afirme că nu li se adresează lor tot conţinutul epistolei sale; în cazul lui Iuda, un gând asemănător ar fi de nescuzat. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, în această lume, trebuie să-şi zică: Domnul mi se adresează aici personal.

Este de observat că două lucruri dau acestor „chemaţi“ o siguranţă absolută cu privire la legăturile lor cu Dumnezeu. Ei sunt „preaiubiţi în Dumnezeu Tatăl şi păstraţi în Isus Hristos“. Niciodată nu ar trebui să existe în marea familie a lui Dumnezeu nici măcar un singur suflet care să se îndoiască de legăturile sale cu Tatăl şi care să nu aibă siguranţa mântuirii sale. Cei care se îndoiesc, să cugete la următoarele cuvinte: dragostea Tatălui faţă de voi este tot atât de desăvârşită ca şi dragostea Sa faţă de Isus Hristos, preaiubitul Său Fiu; de aceea apostolul vă spune: „preaiubiţi în Dumnezeu Tatăl.“ Siguranţa voastră este tot atât de desăvârşită ca aceea a lui Isus Hristos; de aceea apostolul vă spune: „păstraţi în Isus Hristos.“ Dacă mântuirea celor chemaţi ar depinde de credincioşia lor, nici unul dintre ei n-ar ajunge la capătul căii sale. Noi nu putem nici să ne păstrăm, nici să ne mântuim. Siguranţa noastră veşnică este asigurată nu pentru că suntem fideli (deşi, desigur, trebuie să fim fideli), ci pentru că Dumnezeul dragostei ne vede înaintea Lui în Hristos.

Salutul apostolului este de mare importanţă: „Îndurarea, pacea şi dragostea să vă fie înmulţite!“ (versetul 2).

Şi în epistolele către Timotei, cuvântul „îndurare“ face parte din salut, dar nici o epistolă adresată unor colectivităţi de creştini nu conţine acest cuvânt. Motivul ar fi următorul: îndurarea este un lucru necesar nu unei colectivităţi, ci fiecărui credincios în parte. Eu sunt o sărmană fiinţă slabă, care greşeşte în multe feluri, expusă la primejdii continue. Starea mea atrage mila divină, care îmi vine în ajutor, mă înştiinţează, se interesează de toate amănuntele mersului meu. Acesta este caracterul îndurării. Dar aici, o epistolă adresată fără deosebire tuturor celor chemaţi, invocă asupra lor îndurarea. Cum să ne explicăm acest lucru? Prin faptul că, într-o vreme de ruină, mărturia creştină ia un caracter tot mai individual. Aceasta nu înseamnă nicidecum (aşa cum se aude spunându-se uneori de credincioşi descurajaţi în prezenţa năvălirii rapide a răului), că mărturia creştină nu mai poate să aibă caracterul colectiv al unei adunări a sfinţilor. Cei care vorbesc astfel fac o mare greşeală; chiar epistola lui Iuda este o dovadă în acest sens. Ea vorbeşte despre oameni care s-au strecurat printre credincioşii fideli, care sunt nişte stânci ascunse la mesele lor de dragoste; tocmai prezenţa lor este o dovadă că există o adunare a sfinţilor. Dar învăţătura, pe care o primim aici, este că, având în vedere groaznica stare morală a creştinătăţii, suntem datori să fim din ce în ce mai fideli în mărturia noastră individuală, pentru că Dumnezeu ţine seamă de aceasta într-un mod special. Fără îndoială, este un privilegiu imens pentru inima credincioşilor de a putea să se bucure în comun de Masa Domnului - semn prin excelenţă al mărturiei colective şi vestire a unităţii Trupului lui Hristos - într-o vreme când ea este neglijată în creştinătatea mărturisitoare. Faptul că această mărturie este astăzi de o slăbiciune mare, în comparaţie cu ceea ce era în trecut, nu este nevoie să o spunem, dar totuşi Dumnezeu ţine cont de ea, căci tot ceea ce este mai înalt în creştinism, adorarea, se află în legătură cu strângerea laolaltă a copiilor Săi în afara lumii. Chiar dacă mărturia noastră colectivă a devenit atât de slăbită, încât se reduce numai la strângerea laolaltă a doi sau trei în jurul Domnului Isus, mărturia individuală n-ar trebui nicidecum să sufere din cauza unor astfel de piedici. Ea poate fi tot atât de puternică, ca atunci când Duhul Sfânt umplea în mod individual pe credincioşi în primele timpuri ale Adunării. Puterea Duhului Sfânt în fiecare în parte nu este astăzi mai limitată decât atunci, dacă avem de grijă să nu întristăm acest Oaspete divin în mersul nostru; spiritul lumesc şi necredincioşia Adunării limitează în schimb lucrarea Duhului în Adunare.

O mărturie individuală menţinută cu credincioşie în timpul de acum şi o sfântă despărţire de rău sub toate formele sale sunt cu atât mai necesare, cu cât, având în vedere nedreptatea care stăpâneşte în Adunare, nu putem găsi mult sprijin şi ajutor chiar printre fraţii noştri; dar Domnul ne rămâne şi putem conta în întregime pe El.

Aici, mulţi creştini mă vor întrerupe probabil: Dumneata vorbeşti numai despre progresele răului, despre starea de ruină a creştinătăţii şi despre judecata sa inevitabilă. Dumneata se pare că întorci intenţionat privirea de la tot binele care se face în jur, de la activitatea în bisericile noastre, de la efortul considerabil de milostenie, de unire, care caracterizează astăzi lumea creştină, de la imensele sume întrebuinţate în scopul de a înainta împărăţia lui Dumnezeu. Sunt departe de a tăgădui tot ceea ce credinţa produce la copiii lui Dumnezeu; dar răspund celor ce judecă astfel: Dumnezeu nu priveşte starea creştinătăţii nici ca voi, nici ca lumea. El judecă starea oamenilor după modul în care ei se poartă faţă de Fiul Său şi faţă de Scriptura care Îl revelează; voi n-aţi fi sinceri dacă aţi căuta să tăgăduiţi că grupul mărturisitor din care faceţi parte se îndreaptă cu repeziciune spre părăsirea Cuvântului şi tăgăduirea Fiului lui Dumnezeu.

Acest caracter al judecăţii lui Dumnezeu se afirmă de la începutul până la sfârşitul Scripturii. Măsura judecăţii lui Dumnezeu este dată de starea morală a lumii faţă de Dumnezeu, nu de progresele sale materiale, nici de stima pe care o are ea faţă de meritele sale. Lepădarea totală de credinţă constă în tăgăduirea Tatălui şi a Fiului, şi acest fapt îl pun în evidenţă, între altele, epistola lui Iuda, a doua epistolă a lui Petru şi prima epistolă a lui Ioan. Satan are mii de mijloace de a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu; printre acestea este şi acela de a-i orbi hrănind mândria lor şi făcându-i să se ocupe de progresele lor.

„Pacea şi dragostea să vă fie înmulţite!“ (versetul 2). Scumpi fraţi şi surori, iată ce ne urează tuturor apostolul! El nu vorbeşte aici despre pacea cu Dumnezeu şi despre dragostea Sa, la care nu poate fi adăugat nimic, ci doreşte ca noi să le savurăm în practică. El cunoaşte greutăţile credincioşilor în aceste ultime zile, în care lumea este caracterizată, pe de o parte, printr-un zbucium continuu şi, pe de altă parte, prin răcirea tuturor afecţiunilor fireşti şi prin egoismul care nu ţine seama de nimic. „Dragostea să vă fie înmulţită!“ Eu cred, scumpi prieteni, că dacă în zilele actuale „cei chemaţi“ ar primi în inimile lor ceea ce Duhul lui Dumnezeu le urează aici, ar fi toţi buni martori ai lui Isus Hristos. Vrăjmaşul caută să răcească dragostea care este legătura între copiii lui Dumnezeu. Nu trebuie ca el să reuşească! Nu ne este niciodată greu să vedem răul, să-l semnalăm, să le vorbim altora despre el; dar întreb: Este un remediu descoperirea răului? Nu, dragostea îi vindecă, îi ridică şi îi îndreaptă pe fraţii noştri în mersul lor. Harul câştigă inima. Asprimea poate să înăbuşe răul, dar ea n-a câştigat niciodată pe nimeni. Dacă aşa stau lucrurile cu privire la fraţii noştri, acelaşi lucru are valabilitate cu privire la Evanghelia vestită lumii. Harul atrage, atinge cugetul, produce pocăinţa, conduce la Hristos; dacă este necesar să spună omului adevărul, să-l facă să înţeleagă starea sa de depărtare de Dumnezeu, tot harul dă pe faţă această stare pentru a aduce vindecare, pentru că harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos. Într-o vreme când dragostea celor mai mulţi s-a răcit şi când nelegiuirea învinge, nu avem oare cu toţii nevoie ca dragostea să ne fie înmulţită?

Apostolul intră acum în însuşi subiectul epistolei sale. Nu sunteţi izbiţi de seriozitatea acestui început? „Preaiubiţilor, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna“ (versetul 3).

El a luat pana plin de marea dorinţă de a le înfăţişa un subiect care va face totdeauna bucurie celor răscumpăraţi: „mântuirea noastră comună“. Înainte de orice, el ar fi vrut să-i facă pe credincioşi să se bucure, în părtăşie unii cu alţii, de minunile lucrării Mântuitorului… Dar pana i-a căzut din mâini. Ce s-a întâmplat? S-au ivit pericole, iar aceşti sărmani creştini nici n-au bănuit probabil! Era neapărat nevoie să-i înştiinţeze, pentru ca ei să nu adoarmă într-o primejdioasă inactivitate. Apostolul a părăsit deci primul său plan şi a luat din nou pana pentru a-i îndemna să lupte pentru credinţă!

Scumpi prieteni! Acest îndemn este mai actual ca oricând. Războiul este declarat, duşmanul ţine piept în plin câmp de bătălie; primejdii vă ameninţă din toate părţile; curse vă sunt întinse; prefăcătoria vă înconjoară. Probabil, oile Domnului nu şi-au luat măsuri pentru a nu fi luate prin surprindere de aceşti străini care vin la ele cu vorbiri frumoase şi cu vorbe măgulitoare, căutând să submineze temeliile credinţei lor. Probabil, inimile lor nu au fost destul de simple pentru a se mărgini la glasul bunului Păstor. Apostolul s-a hotărât să ne scrie. Trebuie să ne trezim, să ne ridicăm şi să luptăm contra puterii răului care ne înconjoară. Care este steagul pe care suntem chemaţi să-l ţinem în mâini? „Credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna.“

Găsim într-un mare număr de pasaje, că „credinţa“ nu este aici darul lui Dumnezeu, aşezat în inima noastră şi făcând-o în stare să înţeleagă mântuirea. „Credinţa“ este aici totalitatea învăţăturii creştine dată sfinţilor. Ori, caracterul răului în zilele din urmă este părăsirea acestei învăţături. Observaţi cuvintele: „odată pentru totdeauna“. Această învăţătură a fost dată o singură dată; ea este neschimbată şi nu a primit nici o modificare. Când Iuda scria, el vorbea despre această învăţătură ca aparţinând trecutului; era vorba despre ceea ce învăţaseră primii creştini prin cuvântul apostolilor. Această învăţătură o avem acum în Cuvânt; Dumnezeu a avut grijă să o scrie pentru noi în Sfânta Scriptură, şi ea nu există în nici o altă parte.

Cât de mult doresc să vă conving, preaiubiţilor, că marea sarcină care ne revine astăzi este de a ţine sus cu o mână neclintită drapelul care ne-a fost încredinţat, şi în jurul căruia trebuie să se grupeze toţi „cei chemaţi“ fără excepţie, drapel pe care sunt scrise două nume care nu fac decât unul: CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU şi DOMNUL ISUS HRISTOS!

Când ne găsim în luptă cu răul moral care creşte mereu în lume, care expune peste tot ateismul şi necredinţa şi, pericol mai mare, care face apel la raţiune pentru a răsturna adevărul, să nu vă gândiţi că trebuie să ne angajăm în discuţii contradictorii. Nu avem destulă putere pentru aşa ceva, şi eu sunt convins că, în starea noastră de slăbiciune, nici nu mai suntem în stare de aşa ceva. Începând cu Reforma şi chiar până în secolul trecut, controversa (fără a-i convinge pe adversari) putea să întărească sufletele creştinilor în luptă cu duşmanul. Având în vedere puţina noastră putere, rolul nostru actual este mai degrabă de a nu ne lăsa abătuţi de la lucrurile care au fost date sfinţilor odată pentru totdeauna şi de a le păstra cu temeinicie. În aceasta consta lupta credincioşilor din Filadelfia. „Păstrează ce ai“, le spune lor Cel sfânt, Cel adevărat (Apocalipsa 3.11). Să nu vă gândiţi că aceasta cere multă cunoştinţă şi inteligenţă; nu este nevoie decât de un lucru foarte simplu: dragostea pentru Hristos; aceasta poate să o aibă chiar şi cel mai simplu dintre noi. Dacă Domnul ocupă în inimile noastre locul care i se cuvine, vom câştiga cu siguranţă biruinţa, pentru că diavolul nu poate nimic împotriva Lui; noi vom păstra credinţa dată sfinţilor, căci ea nu-L are decât pe Hristos ca subiect.

Se vede din această epistolă, că în vremea în care apostolul scria, dezbinarea se răspândea deja în interiorul Adunării, dar încă un era un fapt împlinit. Ea a apărut abia după plecarea ultimului apostol; dar Iuda a prevăzut şi a vestit ceea ce avea să se întâmple şi a făcut apel, cum am văzut, la totalitatea familiei lui Dumnezeu, în înţelesul său cel mai simplu şi cel mai larg, pentru ca orice creştin să poată să-şi cunoască datoria, când este vorba de a respinge atacurile împotriva credinţei. Trebuie ţinut seama de faptul că starea creştinilor, cărora apostolul le scria, era foarte departe de a corespunde la ceea ce ar fi trebuit să fie. El le-a spus că vrea să le aducă aminte, măcar că ştiau aceste lucruri.

Ei erau pe punctul de a uita aceste adevăruri, odinioară bine cunoscute, pe care le învăţaseră la început. Ei au primit ungerea Duhului Sfânt prin care ştiau toate aceste lucruri; dar credinţa lor slăbise, gândurile lor deviaseră înspre lume, şi Iuda a simţit nevoia de a le reaminti lucrurile care priveau scena spre care ei îşi îndreptau privirile. La fel, apostolul Petru, în cea de a doua sa epistolă, a simţit nevoia să-i trezească pe creştinii adormiţi, aducându-le aminte de aceste adevăruri (2 Petru 1.13). Iar noi, credincioşii de astăzi, gândim că nu este momentul potrivit de a ni le reaminti? Ne-am trezit din somnul nostru? Trâmbiţa luptei a sunat de multă vreme. Şovăim încă pentru a ne aduna în jurul drapelului, ca duşmanul să ne surprindă fără apărare şi dezorientaţi, spre ruşinea Căpeteniei slăvite care vrea să ne conducă? Oh! De-ar pătrunde aceste cuvinte ale apostolului în urechile noastre: „Deşteaptă-te, tu care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina!“

A doua parte a epistolei lui Iuda (versetele 5-16) ne descrie răul care caracterizează zilele de pe urmă. Eu înţeleg bine, scumpi fraţi şi surori, că subiectul despre care vă vorbesc nu este nici aducător de bucurie, nici ziditor, dar în anumite momente din viaţa noastră, Dumnezeu ne aduce pe marginea unei prăpastii şi ne obligă să ne aruncăm ochii în ea. Această privire este foarte salvatoare, când, ca Lot, ne lăsăm amăgiţi de frumoasa aparenţă a câmpiei Iordanului. Să ne amintim însă că, dacă este vorba de împotrivirea faţă de rău, nimic nu ne face capabili de aceasta ca faptul de a fi ocupaţi cu binele. Gândindu-vă la aceasta, veţi vedea că „toată armătura lui Dumnezeu“ (Efeseni 6), pentru a ne împotrivi în ziua cea rea, constă, înainte de toate, într-o bună stare a sufletului nostru, şi că biruinţa depinde în întregime de aceasta. Cuvintele singure nu câştigă biruinţa, ci o viaţă predată lui Hristos şi trăită în părtăşia Sa.

„Căci s-au strecurat printre voi unii oameni rânduiţi de mult pentru condamnarea aceasta, oameni neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru şi tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn Isus Hristos“ (versetul 4).

Aceşti oameni se strecuraseră printre credincioşi aducând cu ei, pe furiş, erezii nimicitoare (2 Petru 2.1). Dar Cuvântul ne descoperă cu privire la ei, că deja în vremurile de odinioară, când încă nu se strecuraseră, aceşti oameni au fost „scrişi de mult pentru osânda aceasta“. Această expresie nu înseamnă cu nici un chip, că Dumnezeu îi predestinase pentru judecata veşnică; aceasta este o gravă greşeală care face parte din învăţătura lui Calvin. Acest pasaj vrea să spună că Dumnezeu vorbise dinainte despre aceşti răi de la sfârşit şi vestise chiar din timpurile străvechi sentinţa care avea să apese asupra lor şi în urma căreia vor fi condamnaţi. Când a fost ridicat în lume pentru prima dată un profet (Enoh), el a vestit o sentinţă penală asupra celor răi din zilele noastre, care va avea ca urmare o groaznică judecată. Oh, de le-ar putea fi deschişi ochii la timp celor răi, pentru a afla soarta care îi ameninţă şi a cunoaşte aversiunea pe care Dumnezeu o are faţă de învăţăturile lor, dovedită prin faptul că El a osândit chiar de la începutul lumii, înainte de potop, ideile care se învaţă astăzi!

Aceşti oameni sunt „neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru şi tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn Isus Hristos.“ Aici sunt marcate două caractere ale răului, pentru ca noi să-i putem recunoaşte cu uşurinţă pe acei oameni. Aceşti neevlavioşi, despre care vorbeşte apostolul, sunt oameni din zilele noastre care nu sunt născuţi sub perioada Legii, ci sub cea a harului. Ce fac ei cu harul? Îl dispreţuiesc, nu ţin seamă de obligaţiile morale pe care harul le impune şi profită de el, pentru a se deda la o stricăciune fără frâu.

Cel de-al doilea caracter al neevlavioşilor este că ei „tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn Isus Hristos.“ Această expresie revine de multe ori în cursul acestei epistole. Cuvântul nu spune aici că neevlavioşii tăgăduiesc Persoana lui Hristos, ci că ei Îl tăgăduiesc ca singurul nostru Stăpân şi Domn. Ei nu primesc autoritatea Sa, iar aceasta este ceea ce caracterizează creştinătatea înaintea descoperirii finale a lepădării de credinţă. Aceşti oameni caută autoritatea numai în ei înşişi şi în ceea ce ei numesc conştiinţa lor. Aceasta este „nelegiuirea“ despre care vorbeşte 1 Ioan 4.3, propria voinţă sau refuzul oricărei legi în afară de sine, fiecare fiindu-şi lege pentru sine. Drepturile lui Hristos sunt astfel neglijate. Cuvântul Său nu constituie un îndreptar; fiecare este liber de a-l judeca, de a lua din el ceea ce îi convine şi de a lepăda ceea ce nu-i convine. Să nu uităm că aceşti „neevlavioşi“ mărturisesc adesea cea mai mare admiraţie şi cel mai adânc respect pentru Persoana lui Isus, în timp ce leapădă autoritatea lui Hristos. Având în vedere Cuvântul care Îl prezintă cu atâta frumuseţe pe Domnul, ei îşi rezervă dreptul şi autoritatea de a judeca, cu toate că acest drept Îi aparţine numai lui Dumnezeu. Religia lor este deci înălţarea omului şi o vor face mereu mai mult, până în ziua când „omul păcatului se va aşeza în templul lui Dumnezeu, prezentându-se drept Dumnezeu“ (2 Tesaloniceni 2.4).

După ce a arătat cele două caractere ale „neevlavioşilor“, părăsirea harului şi lepădarea autorităţii Domnului, apostolul trece la judecata răului; dar mai întâi constată că din partea lui Dumnezeu nu i-a lipsit omului nici un ajutor. Istoria poporului Israel dovedeşte aceasta. Dumnezeu îl izbăvise din ţara Egiptului prin răscumpărare. De ce a fost nimicit acest popor în pustie? Pentru că nu a crezut; lipsa de credinţă a fost la baza judecăţii lui, pentru că nu există nici o binecuvântare adevărată care să nu depindă de credinţă.

Ca şi pentru Israel, necredinţa creştinătăţii mărturisitoare formează baza judecăţii sale; dar înainte de toate, apostolul vrea să caracterizeze lepădarea de credinţă, urmarea acestei necredinţe şi judecăţile care urmează să vină asupra ei. „Şi pe îngerii care nu şi-au păstrat starea iniţială, ci şi-au părăsit locuinţa, îi ţine în lanţuri veşnice, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari“ (versetul 6).

Părăsirea stării noastre originale, sub orice formă ar fi aceasta, este lepădarea de credinţă. Apostolul face aici aluzie la nişte evenimente tainice, relatate în Geneza şi pe care Cuvântul lui Dumnezeu le lasă cufundate în întuneric, ca şi pe îngerii căzuţi, care sunt iniţiatorii acestor rătăciri. Nu ne revine dreptul să ridicăm acest văl, dar ceea ce ştim este că judecata din ziua cea mare va lovi aceste duhuri corupte, după cum pedeapsa focului veşnic a lovit deja cetăţile nelegiuite Sodoma şi Gomora care lucraseră în acelaşi fel ca şi aceştia (versetul 7). Găsim aici două feluri de judecată, una viitoare, cealaltă imediată şi definitivă, una sub întuneric, în lanţuri, pentru a aştepta sentinţa tribunalului divin, cealaltă actuală prin foc, care este un foc veşnic.

Iuda trece acum la răii care trăiau în vremea sa şi al căror caracter va merge accentuându-se tot mai mult până la judecata finală. „Aceşti visători întinează în acelaşi fel carnea şi dispreţuiesc stăpânirea şi hulesc gloriile“ (versetul 8).

Apostolul îi numeşte visători, oameni care nu sunt conduşi de adevăr, ci de o imaginaţie care nu cunoaşte reguli. Din momentul în care omul renunţă la Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai are nici un motiv de a nu se deda la vorbării goale şi la basme. Aceşti visători au două caractere deja menţionate în versetul 4: întinează carnea, dispreţuiesc stăpânirea şi hulesc gloriile. Nesocotirea stăpânirii lui Hristos are drept consecinţă nenorocită o atitudine batjocoritoare faţă de glorii, în timp ce creştinului care recunoaşte autoritatea Domnului, nu-i este greu să se supună stăpânirii acelora care sunt puşi de El. Aceste autorităţi pot fi magistraţi imorali sau tirani sângeroşi; însă credinciosul se va supune lor cu excepţia lucrurilor în care ascultarea de Dumnezeu are întâietate asupra aceleia care este datorată oamenilor. Chiar arhanghelul Mihail (versetul 9) nu a îndrăznit să rostească o judecată batjocoritoare împotriva diavolului care căuta să pună stăpânire pe trupul lui Moise pentru a amăgi din nou poporul, readucându-l la idolatrie.

„Aceştia însă“, adaugă apostolul, „hulesc tot ce nu cunosc şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca animalele fără minte“ (versetul 10).

Cuvântul „aceştia“ ocupă un loc foarte important în această scurtă epistolă. El îi caracterizează pe oamenii care se ridică contra lui Dumnezeu din zilele lui Iuda şi în zilele noastre până în momentul venirii Domnului cu judecata Sa. Aceşti oameni există deci în zilele noastre. Petru, în cea de a doua sa epistolă, îi califică în acelaşi fel: „Dar aceştia, ca nişte animale fără minte, din fire sortite să fie prinse şi nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăşi stricăciunea lor“ (2 Petru 2.12). În ce termeni disprețuitori îi tratează Duhul lui Dumnezeu pe aceia al căror orgoliu îndrăzneşte să se ridice împotriva lui Dumnezeu, care se laudă cu inteligenţa lor şi se coboară la nivelul animalelor fără minte, gândind că omul care se debarasează de Dumnezeu poate fi înţelept!

Apostolul adaugă: „Vai de ei!“, căci ei provoacă pe de o parte disprețul lui Dumnezeu, iar pe cealaltă parte atrag judecata Sa. Domnul a vestit nenorociri asupra locuitorilor Ierusalimului şi asupra cetăţilor Galileii, precum prorocii Vechiului Testament asupra poporului iudeu şi asupra naţiunilor; dar aici, ca şi în Apocalipsa (8.13), nenorocirea este rostită asupra creştinătăţii, nenorocire mai groaznică decât toate cele din vremurile de odinioară, din cauza drepturilor superioare acordate naţiunilor creştine.

Scumpi prieteni, simţiţi nenorocirea care apasă asupra acestei lumi creştinate, în mijlocul căreia sunteţi chemaţi să trăiţi?

„Vai de ei! pentru că au mers pe calea lui Cain şi s-au dedat rătăcirii lui Balaam pentru răsplată şi au pierit în răscoala lui Core“ (versetul 11).

În acest verset găsim trei exemple care ne descriu progresul răului, de la începutul său până la lepădarea de credinţă, trei paşi care îl conduc pe om la răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Domnului Isus Hristos.

Primul caz este cel al lui Cain. Religia lui Cain nu admite că blestemul lui Dumnezeu, din cauza păcatului, apasă asupra omului şi asupra lumii. Cain păşeşte în faţa lui Dumnezeu cu ideea greşită că un păcătos poate prin el însuşi să se pună în rânduială cu Dumnezeu; de aceea el aduce roadele muncii sale şi ale eforturilor sale ca o jertfă Domnului. Această religie, începutul lepădării de credinţă, nu se deosebeşte de aceea a oamenilor din zilele noastre, pentru că despre „aceştia“ vorbeşte apostolul când zice : „Au mers pe calea lui Cain“. Religia lor constă în a se pune în rânduială cu Dumnezeu prin lucrările lor. Fără a ţine seama de Cuvântul Său precis, această religie îndepărtează din conştiinţă gândul unei judecăţi inevitabile. Dar exemplul lui Cain are şi un alt înţeles. Mărturia lui Abel pentru îndreptăţirea prin credinţă devine motivul urii lui Cain faţă de fratele său, o imagine a urii lumii faţă de credincioşi şi a urii poporului iudeu faţă de Domnul Isus. Această ură împotriva a ceea ce este născut din Dumnezeu caracterizează în mod deosebit ultimele perioade din Apocalipsa. Cain reprezintă starea lumii religioase în întregime, în schimb cazul lui Balaam are o proporţie mai restrânsă. El reprezintă, dacă pot să mă exprim astfel, răul ecleziastic. Ştim ce a fost Balaam: un proroc, dar nu unul fals, pentru că primise de la Dumnezeu darurile sale, însă el le unea cu practici idoleşti: „alerga la descântece.“ Balaam cunoştea gândurile lui Dumnezeu, dar cu toate acestea învăţa cu bună ştiinţă erori. Cu ce scop? Pentru o răsplată! El era plătit pentru învăţătura sa destinată să nimicească poporul lui Dumnezeu. Lui Balaam nu-i păsa că diavolul îşi avea rolul său în această lucrare; scopul său era îmbogăţirea. Apostolul Petru spune despre Balaam „că a iubit plata fărădelegii“. Apocalipsa 2.14 ne descoperă un al doilea caracter al lui Balaam: „învăţătura lui Balaam, care l-a învăţat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor şi să comită desfânare“. Apocalipsa ne împărtăşeşte ceea ce cartea Numeri trece sub tăcere, şi anume că Balaam, văzând că-i scapă răsplata, l-a sfătuit pe Balac să amăgească pe Israel prin fiicele Moabului pentru a-l aduce să se închine înaintea lui Baal-Peor (a se vedea şi Numeri 25.1-4).

Cât este de trist să constatăm, scumpii mei prieteni, că a învăţa eroarea în schimbul unei răsplăţi este una din trăsăturile apostaziei (lepădării de credinţă) şi aparţine creştinismului zilelor noastre! Se văd urcând la amvoane oameni care tăgăduiesc cele mai importante adevăruri ale credinţei şi care învaţă eroarea ascunzând-o sub cuvinte destinate să-i înşele pe cei neştiutori cu privire la otrava pe care o conţin. Această eroare nu este un lucru viitor, pentru că ea a început să se arate deja în zilele apostolului Iuda. Ea există astăzi, iar Cuvântul lui Dumnezeu rosteşte nenorocirea asupra celor care o răspândesc.

În cazul lui Core găsim un ultim pas în rău: „Ei au pierit în răscoala lui Core.“ Core a fost un levit care avea ambiţia de a lua cu forţa slujba lui Aaron în marea preoţie. El voia să stăpânească peste poporul lui Dumnezeu punând mâna pe o slujbă atribuită în vremea sa fratelui lui Moise şi conferită acum Domnului Isus. În cartea Numeri citim că el s-a asociat cu Datan şi Abiram, rubeniţi, care s-au ridicat împotriva lui Moise şi care au refuzat pe faţă să asculte de el. În vremea sa, Moise era adevăratul „împărat în Israel“ (Deuteronom 33.5). Astăzi, acest adevărat împărat este Domnul Isus Hristos, Căruia Îi este încredinţată autoritatea din partea lui Dumnezeu. Core, Datan şi Abiram au refuzat să-i dea ascultare. Acesta este simbolul răzvrătirii deschise împotriva lui Hristos, ultimul caracter, în parte încă viitor, al lepădării de credinţă. Este aproape ziua când creştinătatea nu-L va voi nici ca Mare Preot, nici ca Împărat, nici ca Dumnezeu. Ea va tăgădui pe Tatăl şi pe Fiul. Acest ultim caracter, răscoala lui Core, este cel mai rău dintre toate. Se vede, prin judecăţile care cad asupra acestor diferite personaje, cum apreciază Dumnezeu faptele lor. Cain, blestemat de Dumnezeu, este pribeag şi fugar pe pământ; Balaam cade prin sabia lui Israel cu împăraţii lui Madian (Numeri 30.8), pământul înghite pe Core şi pe complicii săi; ei coboară de vii în mormânt, înainte-mergători ai ultimului lor reprezentant, Anticristul, care va avea parte de aceeaşi soartă în iazul de foc.

Aceasta este, scumpi fraţi şi surori, desfăşurarea principiilor răului. Este necesar să ne dăm seama de ceea ce este lumea în raport cu Dumnezeu şi de soarta care o aşteaptă; dacă facem aceasta, viitorul ei ne va umple de o adâncă milă pentru ea şi, cum vom vedea la sfârşitul epistolei, de o râvnă fierbinte pentru a mântui sufletele care fac parte din ea. Dar, pe de altă parte, nu vom căuta prietenia lumii din moment ce judecata stă deasupra capului ei. Cu ocazia răscoalei lui Core, Moise a spus poporului: „Depărtaţi-vă de corturile acestor bărbaţi răi“ (Numeri 16.26). Un israelit ar fi fost neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă s-ar fi dus să le strângă mâna şi să se declare prietenul lor. Această neascultare l-ar fi făcut să aibă aceeaşi soartă.

„Aceştia“, adaugă apostolul, „sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără teamă împreună cu voi şi se pasc pe ei înşişi; nori fără apă, purtaţi de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi, dezrădăcinaţi; valuri înfuriate ale mării, care îşi spumegă ruşinile lor; stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru veşnicie“ (versetele 12-13).

Toate aceste exemple ale sfârşitului, ca şi cuvintele ieşite odinioară din gura profetului Enoh, se referă la „aceştia“, adică la oamenii din vremurile din urmă, iar aceste vremuri sunt pentru noi tocmai acestea în care trăim. Apostolul adaugă la descrierea sa o trăsătură generală, care caracterizează în mod deosebit lumea de astăzi: neliniştea continuă şi mişcarea fără oprire. Ei sunt „nori fără apă, purtaţi de vânturi, valuri înfuriate ale mării.“ Isaia exprimă acelaşi gând: „Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate linişti, şi valurile ei aruncă afară noroi şi mâl“ (Isaia 57.20). Dacă din întâmplare par să prindă rădăcină, sunt „de două ori morţi, dezrădăcinaţi.“

Da, lumea de astăzi realizează mişcarea perpetuă şi goana sa se accelerează din ce în ce mai mult. Ca şi trenurile, automobilele sale etc., ea se năpusteşte spre prăpăstii, temându-se să acorde un singur minut gândirii în această goană vertiginoasă, pentru a se întreba încotro merge şi pentru a examina cu seriozitate viitorul său. Vai! lumea va dispărea în întunericul veşnic ca stelele rătăcitoare. Numai credinciosul are odihnă în această lume, pentru că odihna sa este în Hristos. Inima şi cugetul său au clădit pe Stânca veacurilor, veşnica temelie a credinţei.

Tot despre „aceştia“, despre oamenii din epoca actuală, a prorocit şi Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam: „Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei neevlavioşi de toate lucrările lor nelegiui-te, pe care le-au făcut în chip nelegiuit şi de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi“ (versetele 14-15).

Enoh a prorocit înainte de potop. Evident, ochiul său de profet a văzut judecata care avea să cadă asupra lumii prin potop câteva secole mai târziu, dar el a privit mult mai departe în viitor. Prorocia sa, străbătând mii de ani, ajunge până în zilele noastre, pentru că ea ne vorbeşte despre venirea Domnului Isus pentru judecată cu zecile de mii de sfinţi ai Săi. Enoh nu aştepta potopul, prin care el n-a trecut, ci Îl aştepta pe Domnul. Nădejdea sa a fost împlinită: Enoh a fost răpit în cer, fără a trece prin moarte, şi va fi readus cu Domnul Isus când va veni însoţit de oştirile Sale pentru a împlini răzbunarea Sa asupra oamenilor neevlavioşi din zilele noastre.

După ce a făcut descrierea neevlavioşilor în relaţiile lor cu Dumnezeu, apostolul analizează caracterul lor moral. Această analiză este foarte importantă, pentru că, îndată ce vorbim despre îngrozitoarea stare a celor neevlavioşi, persoane bine intenţionate ne răspund: Fără îndoială, este dureros că acei oameni au alte gânduri asupra acestor subiecte, dar sunt oameni onorabili, devotaţi, ireproşabili în purtarea lor etc. Se exprimă Cuvântul lui Dumnezeu în acest mod cu privire la ei? Să ascultăm ce spune Cuvântul : „Ei sunt nişte cârtitori, nemulţumiţi cu soarta lor, umblând după poftele lor; gura le este plină de cuvinte arogante şi admiră pe oameni pentru câştig“ (versetul 16).

„Nemulţumiţi cu soarta lor“: nu este oare aceasta starea care caracterizează din ce în ce mai mult astăzi lumea care trăieşte fără Dumnezeu? Un văl de nemulţumire şi de tristeţe se întinde pretutindeni peste spirite; se încearcă să fie îndepărtat printr-o activitate febrilă, dar fără să se reuşească. S-a găsit vreodată în lume un om fericit? Dar mai mult, gândul că alţii au atins ceea ce ei doresc, face să se nască gelozia în inima lor: „Ei sunt nemulţumiţi cu soarta lor.“ Apostolul adaugă că ei „umblă după poftele lor; gura le este plină de cuvinte arogante.“ Lăudăroşenia şi mulţumirea de sine merg de comun acord cu aspiraţia ascunsă spre satisfacerea dorinţelor secrete ale inimii lor. Ei admiră pe oameni pentru câştig. Nu este oare acesta obiceiul lumii? Se arată admiraţie pentru ceilalţi, li se spun cuvinte plăcute pentru folosul pe care îl aduce linguşirea.

Am urmărit până la capăt această tristă enumerare a principiilor răului deja mult dezvoltate în zilele noastre, dar care sunt pe punctul de a se dezvolta într-o goană irezistibilă. Cu lepădarea de credinţă este ca şi cu acele avalanşe care se văd formându-se în munţi. La început nu sunt decât câteva frânturi de gheaţă care se rostogolesc pe o pantă cu zăpadă. Aceste frânturi atrag altele şi deodată, cu o repeziciune ameţitoare, acest torent solid se năpusteşte, zdrobind în trecerea sa tot ce întâlneşte în cale, până ce umple valea cu dărâmăturile sale. Lumea actuală poate să aştepte dintr-un moment în altul acest cataclism moral.

Am văzut starea actuală a creştinătăţii şi judecata pe care şi-o atrage. Acum, apostolul se adresează credincioşilor, celor chemaţi, pentru a-i îndemna: „Dar voi, preaiubiţilor, amintiţi-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos“ (versetul 17).

Expresia „dar voi“ este opusul cuvântului „aceştia“. Pe voi, copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt vă învaţă ce aveţi de făcut şi care este protecţia voastră în prezenţa răului care creşte. El vă readuce la Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum v-a fost transmis în Noul Testament de către apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cea de a doua epistolă a lui Petru, care conţine acelaşi îndemn, adaugă la Noul Testament conţinutul Vechiului: „Ca să vă amintiţi cuvintele vorbite mai înainte prin sfinţii profeţi şi porunca Domnului şi Mântuitorului, prin apostolii voştri“ (2 Petru 3.2). La fel, versetul 18 din epistola noastră: „Cum vă spuneau că, la sfârşitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase“, corespunde versetului 3 din 2 Petru 3: „în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor pofte.“ Să ne amintim că „la sfârşitul timpului“ sau „în zilele din urmă“ se vor ivi aceşti batjocoritori umblând potrivit propriilor lor pofte. Apariţia lor actuală ne dovedeşte că noi am ajuns cu siguranţă la zilele din urmă. Pe de o parte simţim o mare uşurare la gândul că peste foarte puţin timp tot acest rău va lua sfârşit şi vom fi introduşi în slava Domnului nostru Isus Hristos; dar, pe de altă parte, constatarea acestei ultime forme a răului este din cele mai serioase şi trebuie să ne luăm toţi măsuri pentru a nu fi surprinşi.

Capitolul 3 din a doua epistolă a lui Petru face descrierea amănunţită a acestor batjocoritori: „ …umblând potrivit propriilor lor pofte şi spunând: «Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul creaţiei.»“ Aceştia nu sunt, cum s-ar putea gândi cineva, oameni care râd de orice şi iau în ridicol lucrurile divine; această întorsătură de spirit era la modă acum cam un secol şi jumătate. Batjocoritorii din zilele din urmă sunt batjocoritori cu adevărat, care leapădă Cuvântul lui Dumnezeu în numele ştiinţei şi al raţiunii şi care consideră vrednic de a fi crezut numai ceea ce văd. Ei cred în veşnicia materiei, deoarece ea nu s-a schimbat de la începutul creaţiei. Chiar dacă mărturisesc uneori o înaltă stimă pentru Persoana lui Isus Hristos ca personaj istoric, pentru ei cariera Sa s-a terminat la moarte. Ei neagă învierea Sa şi prin urmare făgăduinţa venirii Sale.

„Aceştia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh“ (versetul 19).

Când Iuda scria, Adunarea creştină exista ca un tot, cuprinzând oameni care s-au despărţit de lume. Nu uitaţi, scumpi prieteni, că există două feluri de despărţiri: una aprobată de Dumnezeu, cealaltă condamnată de El. Prima este despărţirea de lume, după cum este scris: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul ; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic“ (2 Corinteni 6.17-18). Cealaltă este despărţirea acestor „oameni naturali care nu au Duhul“ din mijlocul credincioşilor. Aceşti oameni fireşti s-au strecurat printre credincioşi, fără ca să fie dintre ei, şi au format în mijlocul lor „erezii nimicitoare“, luând parte la mesele lor de dragoste şi stricând mediul în care s-au introdus şi care n-ar fi trebuit niciodată să-i primească. Prima epistolă a lui Ioan ne arată o a doua fază a despărţirii acestor oameni: „Dintre noi au ieşit, dar nu erau dintre noi; pentru că dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi“ (1 Ioan 2.19). Datoria oricărui creştin, în ziua de astăzi, este de a fi despărţit de ei, de a nu-i admite în adunarea credincioşilor şi de a nu se uni cu ei pe terenul pe care ei îl ocupă. Dar se acţionează aşa? Vai! influenţa vătămătoare a oamenilor „naturali care nu au Duhul“ este tolerată şi acceptată în mijlocul creştinătăţii mărturisitoare!

După ce ne-a avertizat, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă şi enumeră mijloacele noastre în prezenţa acestei stări de lucruri. Regăsim aici preţiosul adevăr despre care am vorbit deja, şi anume că Dumnezeu poate să fie glorificat în chip desăvârşit de ai Săi în mijlocul unei

creştinătăţi ruinate. „Dar voi, preaiubiţilor, zidindu-vă pe credinţa voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt“ (versetul 20).

- Primul îndemn este de a ne zidi pe credinţa noastră preasfântă, pe ceea ce a fost dat sfinţilor „odată pentru totdeauna“. Este evident că nu putem să ne zidim pe sărmana temelie a ceea ce se găseşte în inimile noastre. În schimb, această credinţă, învăţătura creştină, cuprinsă în Cuvântul care ne-a fost încredinţat, este preasfântă, pentru că Domnul vrea prin acest mijloc să ne despartă în întregime de lume pentru El. „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău“, „Cuvântul Tău este adevărul“, spune Domnul Isus. Acesta este primul nostru mijloc de a-L onora pe Domnul.

- Al doilea îndemn este: „Rugându-vă prin Duhul Sfânt“. Dacă Dumnezeu ne sfinţeşte pentru El prin Sfânta Scriptură, o face de asemenea prin rugăciune. Rugăciunea exprimă dependenţa noastră de Dumnezeu. Prin rugăciune ne apropiem de El şi Îi prezentăm nevoile noastre. Intrăm astfel în legătură directă cu Dumnezeu în viaţa noastră zilnică; dar rugăciunea poate fi eficace numai dacă este făcută prin Duhul Sfânt (Efeseni 6.18). Astfel suntem sfinţiţi, despărţiţi pentru Dumnezeu mai întâi prin Cuvânt, apoi prin practicarea continuă a rugăciunii.

- Al treilea îndemn este de cea mai mare importanţă: „Păstraţi-vă în dra-gostea lui Dumnezeu“ (versetul 21). Duhul Sfânt a turnat această dragoste în inimile noastre; trebuie să ne păstrăm în ea, veghind să nu lăsăm să se introducă în sufletele noastre nici cel mai mic lucru care să tulbure savurarea acestei dragoste.

- Al patrulea îndemn este: „aşteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţa veşnică“ (versetul 21). Acest pasaj cuprinde cele trei trăsături caracteristice ale copilului lui Dumnezeu, atât de des menţionate în Noul Testament: credinţa, nădejdea şi dragostea. Nădejdea este tot atât de importantă ca şi celelalte două: ea aşteaptă viaţa veşni-că în care numai îndurarea Domnului nostru Isus Hristos poate să ne introducă. Viaţa veşnică nu este aici, ca în scrierile lui Ioan, un lucru pe care creştinul îl are, ci acela în care el va intra, în timp ce aici pe pământ se bucură de ea în mod nedesăvârşit. Observaţi că în aceste două versete, mijloacele noastre constau în legăturile noastre cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt.

Dar noi, ca oameni credincioşi, avem îndatoriri faţă de cei care se împotrivesc, dar şi faţă de fraţii noştri: „Şi de unii aveţi milă, făcând o deosebire; iar pe alţii salvaţi-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămaşa pătată de carne“ (versetele 22-23).

Cât despre batjocoritorii care se ceartă, ca odinioară satan – stăpânul lor – cu arhanghelul Mihail, trebuie, ca şi acesta, să-i mustrăm spunându-le: Domnul să vă mustre! Este inutil de a căuta să-i convingem. Suntem în vremea despre care este spus: „Cine este nedrept, să continue nedreptatea; şi cine este întinat să se întineze în continuare; şi cine este drept să practice în continuare dreptatea; şi cine este sfânt să fie sfinţit în continuare“ (Apocalipsa 22.11). Însă sufletele fraţilor noştri se pot lăsa înşelate de aceşti certăreţi, precum şi de învăţători mincinoşi care atacă Cuvântul lui Dumnezeu şi Persoana Mântuitorului. Ce trebuie să facem pentru ei? Să-i salvăm cu teamă, smulgându-i din foc. Un creştin a comparat starea creştinătăţii mărturisitoare cu o casă incendiată. Trebuie să scoatem cu orice preţ pe locuitori din ea, cu primejdia propriei vieţi; noi, care cunoaştem preţul acestor suflete, nu trebuie să precupeţim nici un efort. Trebuie ca ele să-şi dea seama de primejdia foarte apropiată în care se află. Să le salvăm cu teamă: acesta este scopul nostru principal adresând creştinilor seriosul avertisment cuprins în aceste pagini.

În ceea ce ne priveşte, dacă vrem să fim folositori celorlalţi, să învăţăm „urând chiar cămaşa pătată de carne“, adică să evităm orice legătură cu o mărturisire necurată (cămaşa este imaginea mărturisirii), despre care ne vorbeşte această epistolă şi pe care ea o numeşte „întinăciunea cărnii“ (a se vedea Apocalipsa 3.4). Astfel în 2 Corinteni, după ce a vorbit de obligaţia ca familie a lui Dumnezeu de a fi despărţiţi de lume, apostolul adaugă cu privire la mărturia noastră individuală: „...să ne curăţim pe noi înşine de orice întinare a cărnii şi a duhului, desăvârşind sfinţenia în teamă de Dumnezeu“ (2 Corinteni 7.1).

Dumnezeu să facă, ca toţi scumpii Săi copii să înţeleagă aceste lucruri şi fiecare din ei să se întrebe: Arăt eu caracterele recomandate de această epistolă, având în vedere starea de lucruri din vremea de faţă? Dacă nu putem să răspundem la această întrebare printr-un DA sigur, n-ar trebui oare să fim profund umiliţi, pentru că arătăm atât de puţin ceea ce Domnul ne recomandă?

Totuşi, dacă n-am ştiut să ne păzim de influenţele vătămătoare care ne înconjoară, avem încă un mijloc: Dumnezeu rămâne cu noi. El singur este în stare să ne păzească. Să avem încredere în El şi să nu ne încredem în noi înşine. „Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă aşeze fără vină şi plini de bucurie înaintea slavei Sale...“ (versetul 24).

Nu este oare minunat că această epistolă, care ne-a prezentat dezvoltarea irezistibilă a răului în zilele din urmă, ne arată în acelaşi timp posibilitatea de a fi păziţi de orice cădere pe un drum semănat cu piedici şi capcane? Ea ne încurajează prin siguranţa că Dumnezeu poate să împlinească în chip desăvârşit ceea ce noi suntem incapabili să facem şi să ne aşeze pentru veşnicie fără prihană înaintea slavei Sale plini de bucurie. Ce încurajare este în aceste cuvinte! Cât este de preţios faptul că ele ne sunt adresate pentru vremea de azi şi nu pentru o vreme în care totul era relativ în ordine! Cât este de bine să poţi să-ţi spui: Puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, nu se lasă transformată de împrejurări şi se glorifică cu atât mai mult, cu cât se desfăşoară într-o vreme de tristeţe apăsătoare morală şi de ruină. Cu cât lepădarea de credinţă creşte, cu atât este mai necesar de a nu avea nici o încredere în noi înşine, ci de a ne sprijini pe Acela care vrea să ne păzească şi să ne facă să ne înfăţişăm în bucuria veşnică a slavei Sale.

„ ...singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii şi acum şi în veci! Amin.“ (versetul 25).

Nu veţi găsi nici o epistolă din Noul Testament în care lauda lui Dumnezeu Mântuitorul să se reverse atât de bogat ca în această epistolă a lui Iuda. Nu numai mersul nostru poate să-L slăvească pe Dumnezeu în aceste vremuri rele, ci şi noi vom preţui cu atât mai mult slava Sa, cu cât ne vom găsi în împrejurări mai grele. Păstrarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos şi netăgăduirea Sa, în timp ce este atacat din toate părţile, ne califică pentru a înţelege această slavă şi a o mări şi ne dă senzaţia marii reuniuni cereşti, în care cuvinte asemănătoare cu acestea vor fi rostite în jurul tronului: „Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai creat toate şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost create!“ (Apo-calipsa 4.11); „ ...Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăţie, înţelepciune, tărie, cinste, slavă şi binecuvântare!“ „A Celui care stă pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă şi stăpânire în vecii vecilor!“ (Apocalipsa 5.12-13).

Scumpi fraţi şi surori, Dumnezeu să facă să punem la inimă aceste lucruri, să nu ne facem iluzii asupra caracterului zilelor în care trăim şi să ascultăm de îndemnurile acestei epistole! Astfel, în loc de a arăta o vinovată nepăsare faţă de rău sau a ne lăsa descurajaţi, vom merge din putere în putere, având cu noi puterea lui Dumnezeu, gata să ne conducă, să ne susţină şi să ne păzească de cădere, până la venirea

glorioasă a Domnului nostru Isus Hristos!

clickbible.org